

end dem, der hidtil er kendt i dette system. Mindretallet nærer særdeles store betænkeligheder ved, om det kan lykkes at give alle de tilbud, de har behov for.

Med hensyn til selve visitationen finder mindretallet det ikke tilstrækkeligt, at den foretages af amtskommunernes social- og sundhedsudvalg.

Mindretallet mener, at såvel brugere, specialister og personale bør være repræsenteret ved en visitation. Specialisterne skal være der for at formidle den seneste forskning og udvikling videre til det behandlende system. Specialisternes opgave er at opstille ideelle behandlingskrav. Politikere og personale repræsenterer den instans, der kan vurdere mulighederne for at gennemføre de ideelle behandlingskrav inden for de givne rammer, den ene ud fra politiske, den anden ud fra praktisk-pædagogiske muligheder. Endelig bør brugerne være repræsenteret for at sikre, at klienter under de givne muligheder får det bedste tilbud. Disse krav er ikke tilfredsstillende opfyldt i den visitationspraksis, der er foreslået af ministeren.

Der er heller ikke i loven sikkerhed for, at kommuner ikke vil konvertere dyrere behandlingstilbud over i hjemmehjælpstilbud, som klienten selv kan komme til at betale til. Hjemmehjælperne, der nu har fået deres uddannelse beskåret til 4 uger, kan ikke uden yderligere uddannelse leve op til de krav, en stærkt handicappet stiller. Der er heller ikke sikret tilstrækkelig fysioterapeutisk bistand, eftersom der ikke er nogle krav herom i loven.

Da der tillige ligger et krav om betaling for pasningsbehovet i daginstitutionerne, er der tale om en klar forringelse af tilbuddene.

Med den afgørende ansvarsplacering for behandlingstilbuddene hos det sociale udvalg, som ministeren ikke ønsker modificeret med en pligt til at følge indstillinger fra særligt sagkyndige, har man forladt det hidtil gældende retsprincip og er gået over til et skønprincip, der stiller den enkelte alene over for systemet. For den svært handicappede er der ikke tilstrækkelig garanti i de gældende ankemuligheder.

Om forældreindflydelse på visitation og andre beslutninger

Der sker en alvorlig forringelse i forældreindflydelsen ved nedlæggelsen af de lokale og det centrale vejledende råd inden for åndssvageforsorgen. Heller ikke de andre handicapgrupper er sikret indflydelse på det administrative apparat. De vil kun kunne få indflydelse gennem udtalelser til udbygningsplanerne i deres eget amt, men ikke til de landsdækkende institutioner. Der er heller ikke stillet i udsigt, at de enkelte familier kan møde med bisiddere fra deres organisationer, når deres situation skal tages op til overvejelse og beslutning.

Om betalingsregler for børns ophold i specialdaginstitutioner

Der er tale om en klar forringelse:

Det hævdes, at regler om forældrebetaling for ophold i særlige daginstitutioner skal ses som led i bestræbelserne for at opnå ligestilling og integrering. Dette er en hyklerisk fremstilling, der tilsører, at den handicappede og vedkommendes familie i forvejen har så mange ulemper og udgifter i forbindelse med handicappet, at der absolut ikke er tale om ligestilling.

Om aflastningsbistand

Loven rummer ikke tilstrækkelige garantier for, at der i hvert amt opbygges foranstaltninger, der kan aflaste hjemmene. Det er ikke tilfredsstillende, at der kun kan udnyttes ledige pladser på institutionerne efter det forhåndenværende søms princip. Det er et tilbud, der ofte stiller familien til en åndssvag værre ved hjemkomsten, hvor det kan tage måneder at bringe ham/hende i balance igen.

Om bistand til respiratoriske plejepatienter

Det havde sikkert været muligt at indpasse denne gruppe i den øvrige særforsorg. Der er ikke tilstrækkelige garantier i loven for, at deres behandlingsbehov sikres. I udvalget er det blevet oplyst, at man af 20 mulige har haft 13 ankesager i forbindelse med kommunernes afgørelser.

Adgangen til at iværksætte tvangsmæssige foranstaltninger over for klienter på institution